

El llenguatge

Amenacen de fer- ho

9/VI/1979

Sha comentat molt sovint — i en aquesta mateixa columna no ho hem deixat de fer — que els complements d'objecte de verbs com pensar, complaure's, entossudir-se, consistir, etc, que quan són representants per grups nominals — o pronominals — han d'ésser introduïts per la preposició en s'han d'introduir amb la preposició a si, en lloc d'aquests grups nominals, són representats per un infinitiu. Així, al costat de Penso en tu, Es complau en aquestes coses, Consisteix en un petit detall, tenim Pensa a venir, Et complaus a convidar-me, Consisteix a posar-se d'acord. I si alguns publicistes continuen infrintint sistemàticament aquesta norma s'ha d'atribuir a la seva resistència a subjectar-se a un mínim de rigor gramatical i a la seva impermeabilitat a tota mena d'advertiments.

En canvi, no se sol comentar, i les gramàtiques no en diuen res, la introducció de complements d'objecte per la preposició amb sens dubte perquè els verbs que el demanen formen un grup molt reduït. Efectivament, alguns verbs com amenaçar, comptar (en el sentit de «confiar» o «disposar»), anar amb compte i segurament algun més, solen dur complements que podem considerar d'objecte introduïts per la preposició amb quan aquests complements són representats

per grups nominals: Amenacen amb la dimissió, Compto amb el seu favor, Aneu amb compte amb el gos. Però aquesta preposició, contràriament al que ara algú té tendència a fer, no s'ha de mantenir si el complement és un infinitiu, sinó que s'ha de substituir per les preposicions ac de que són les habituals per a la introducció d'aquests mena de complements (d'objecte representats per un infinitiu): Amenacen de fer-ho, Compten de venir aviat, Aneu amb compte a no caure.

Ara, és en tota ocasió inadmissible d'introduir un infinitiu per la preposició amb? No gosàriem dir tant. Han estat, per exemple, molt usades frases amb locucions formades amb el terme prou com N'hi ha prou amb saber-ho i En tinc prou amb veure-la i caldria mirar-s'hi abans de condemnar-les. Podem dir, això sí, que és més recomanable de rescidir-les amb la preposició de: N'hi ha prou de saber-ho i En tinc prou de veure-la, i que seria bo de frenar una tendència general molt marcada a introduir amb la preposició amb tota mena de complements representats per infinitius.

Albert Jané